

RUM DO ČAJE – PŘÍLOHA ČAJE 108 – ZÁŘÍ 2015

DO
RUM ČAJE 1
Č
A
J
E

REGIONÁLNÍ UMĚLCI A JINÍ ZAJÍMAVÍ LITERÁTI

POVÍDKY

Václav FRANČ: Padesát odstínů po česku

Zora ŠIMŮNKOVÁ: Sex on the Beach

Jan ŘEHOUNEK : Jak paní profesorka zabila chlapa

Jiří WILSON NĚMEC: Erotická

POEZIE

Jiří WILSON NĚMEC: Dobrá rada nad zlato

Jiří WILSON NĚMEC: Moravský kras

„Čus, Neli,“ ohlásil se David do mobilu právě ve chvíli, když se snažil dokončit hodnocení literární soutěže.

„Nezapoměls?“ zeptala se knihovnice Nela. To ona Davida doporučila paní ředitelce jako porotce dalšího ročníku Literárního Kostelce. Tentokrát na téma „Erotika v literatuře“. Poznala jej na jednom autorském čtení, líbil se jí. Byl vtipný. Pozorný. Sečtělý. A zajímavě mluvil. Nejen o literatuře.

„Jak bych mohl?“ usmál se David. „Myslím na tebe lehaje, vstávaje,“ pokusil se zavtipkovat. Ale nelhal. Dobře si všiml, jak na něm na autorském čtení visela očima. Udělá, co on bude chtít. Ideální subinka. Nezkušená, hledá svého pána, který ji zaučí, nabídne zkušenost, bezpečí, komunikaci, pochváli, odmění který bude pro ní smyslem života. Představoval si, jak ji přivazuje na postel, jak ...

„Já taky,“ chtělo se říct Nele, ale ta dvě slova raději spolkla. Nebylo to jednoduché prosadit mladého webmastera stránek Škrabálek do poroty, neboť paní ředitelka namítala, že porotce by měl mít zkušenosti, rozhled a sám být literárně činný.

„Ale on edituje literární stránky, píše hodnocení uveřejněných textů a ...“ obhajovala mladého nadějného budoucího autora Nela. „A taky se mi líbí,“ ale to už nadřizené zamlčela. Představovala si, jak zůstanou spolu sami a on ...

„Tak já už to mám prakticky hotový, ještě napíšu závěrečné zdůvodnění a posílám mailem,“ pochlubil se David. A bude se kroutit připoutaná na posteli, jen ve spodním prádle. Pak bez. A prosit o potrestání, poslouchat jako pejsek svého pána ...

„Tak co se ti nejvíc líbilo z erotické literatury?“ vyzvíдалa Nela.

„Docela mě ty příspěvky překvapily, nejvíc asi Prázdniny s Monikou, to jsem dal na první místo, tam se autor odvázel, ale i další třeba ...,“ začal přejíždět kurzorem po monitoru.

„A co Padesát odstínů po Česku?“ vyzvíдалa Nela.

„Tak to jsem ti chtěl říct, to jsem se teda náramně pobavil, to je fakt hustý!“ smál se David do mobilu.

„Pobavil?“

„Už ten název a ještě hlavní hrdina David, tak jsem si představoval, že to jsem jako já. A ta hlavní hrdinka se jmenuje tak nemožně Anel, kdo tohle mohl vymyslet? Slyšela jsi, že by se někdo tak nemožně jmenoval?“

„Anel, no tak třeba autor nebo autorka chtěla navodit atmosféru exotičnosti, tím jménem,“ nabízela řešení knihovnice.

„Už ten začátek, poslouchej: Zkusila červenou rtěnku. Málokterý muž jí odolá. Chtěla v Davidovi vzbudit vášně a smysl pro erotiku. Zvláštní výběr věnovala spodnímu prádlu, muži milují spodní prádlo stejně jako ženy. Hlavně být neobyčejné, vyzývavé, nažhavit partnera na nejvyšší stupeň. A překvapovat. Překvapit skvělou večerí, jiskřícím vínem, jako zákusek bílá krajka na nahém těle. A co mu servírovat večerí jen ve spodním prádle, v průsvitném župánku nebo dokonce nahoře ...“ David nemohl číst dál pro nezadržitelný výbuch smíchu.

„Tak tobě se ta povídka nelíbí?“ položila zbytečnou otázku.

„Právě naopak,“ doplnil ještě rozesmátý porotce. „Nebo třeba tady: Co kdyby mu poslala smsku, že si ráno zapomněla obléct spodní prádlo...že si vyšla jen tak, na ostro. Takže hlavní hrdinka má ještě ke všemu Alzheimer ...,“ následoval další Davidův výbuch smíchu.

„Ale ...,“ chtěla namítnout Nela.

„Nebo tady: Nejráději s Davidem mezi řečí mluví o tom co se mu líbí v posteli. Chtěla by jej překvapit při sexu a pochválil ho, jak to s ní umí. Chtěla by ho vyprovokovat k okamžité akci, aby ... tak tohle jsem četl na tvůrčím psaní mým posluchačům a byli normálně mrtví smíchy,“ uklidňoval se David.

„Tys to četl na tvůrčím psaní?“ podivila se Nela.

„No snad to není zakázaný, nebo je?“

„No není, ale jestli je to vhodný, co kdyby se autorka ...“

„Já neříkal, kdo to napsal, já jen citoval některý nejzábavnější pasáže, abych ukázal, jak taková povídka nemá vypadat. Nakonec stejně nevím, kdo to vlastně psal? Tipl bych si, že autorkou článku je nějaká stará rašple, protože takový nesmysl může vyplodit opravdu jenom ženská, která už jen vzpomíná na dobu svého zavátého mládí. Na chlapy platí zcela něco jiného...Určitě ne červená rtěnka, ..nebo nějaké trapný smsky.“

„Mluvila jsem o tom s naší ředitelkou a té se ta povídka docela líbila, dokonce ji navrhla do širšího výběru,“ hájila povídku Nela.

„Tak to teda nevím, jestli to nakonec nepsala paní ředitelka sama, to by byla docela bomba, ale zase by to docela sedělo, že to psala nějaká stará zapšklá bába.“

„To já nevím ...“

„Tak třeba na mě rtěnka od ucha k uchu působí jako dokonalá antikoncepce!“

„To já nemůžu posoudit ...“

„Autorka pisatelka se asi často dívá na ty romantický kraviny na pokračování ...“

„A ty máš něco proti romantice?“

„Nemám, ale tohle Kdo to vůbec napsal, i když to jméno mi asi stejně nic neřekne. Ani na Škrabálkovi jsem takový jméno nikdy neviděl. Kde mám ty autory“ Projíždí další stránky na monitoru David.

„No jo nějaká Anela Karohová, Anela, já se snad picnu“

„...“

„Neli, seš tam ještě?“

„Ano.“

„Takže platí, že se sejdeme zejtra ve čtyři U Turka a ještě to probereme společně, než bude ta schůze poroty. Něco bych ti chtěl ...“

Nela ukončila hovor.

„Neli, Neli ...“ zbytečně křičel do hluchého aparátu. „Co se děje? Co vyšiluje?“ řekl si pro sebe a zadíval se na displej počítače.

„ANELA KARHOVÁ. ANELA KARHOVÁ. ANELA KARHOVÁ.“

ANELA A NELA A NELA ... HORÁKOVÁ.“ Nestačil valit oči. „Já jsem přece takovej vůl! Mohla to bejt docela slušná subinka!“

Václav FRANC(1961)

člen Obce spisovatelů a Unie Českých spisovatelů, člen SVČS. Zakladatel a hlavní organizátor literární soutěže humoru Řehečská slepice (2002). Básnické sbírky: *Kdy chodí město spát* (Půlnoc Tábor, 2000), *Olympiáda v zoo* (Půlnoc Tábor, 2001), *Autogramy dětství* (Alfa-Omega, 2005), *Na druhém břehu dětství* (vlastní náklad, 2011). Próza: *František* (Dauphin a Protis, 2007); *Něco na zub pro zubaře a jejich pacienty* (Alfa-Omega, 2007); *Atentát na senátora Murdycha* (vlastní náklad, 2006); *Vědecká práce mé ženy* (vlastní náklad, 2006); *Agónie* (vlastní náklad, 2006); *Bystřice aneb Kde lišky dávají dobrou noc* (vlastní náklad, 2009); *Jak na Nový rok* (novela, Akcent, 2010); *Svědék neposkrvněného početí* (sbírka povídek, Akcent, 2011); *sbírky povídek Dobrý zločin* (Akcent, 2011), *Dvakrát vrtej, jednou trhej* (Balt-East, 2011) a *Krása* (novela, Akcent, 2014).

Sestra nemá Posledního kovboje ráda. Nesnáší ho. Za to, že ji nutí dělat věci, kterým se chce vyhnout. Za to, že jí nutí žárlit, tím hůř, že vlastně paranoidně, na všechny a žádnou. Za to, že údajně lže i pohledem, Za to, že všechno přitom vypadá tak přirozeně. Za to...Za to. Za to všechno.

Je na rodinné oslavě.

– Jak jsme v Bulharsku jedli ty mušle, pokračuje. Byly pěkně hnusný, syrový, dodá .

– Ale teď, maminko, ale teď..., vztyčí Bratr prst směrem k Babičce-oslavenkyni.

– ...se dají koupit i v Tesco, dokončí švagrová.

– Dneska jsem je házel na pánvičku, zase Bratr..

– Hodíš je do horkého oleje a oni se otevřou, dodá jeho žena.

Nesnáší Posledního kovboje. Ale ještě víc nechce Sestra debatu o nějakých mušlích. Ani neví, že jsou někde ke koupi. I kdyby věděla, neměla by to na to.

– Nejsou tak drahý, řekne Bratr . Čte jí myšlenky.

Stejně by na ně neměla chuť. Trauma z Bulharska je silné i po letech.

Hovor se stočí na vánoční recepty.

– Kde se takový dítě v rodině vzalo?, kývne Babička-oslavenkyně napůl obdivně na Vnučku na druhém konci stolu.

– Přece víte, vykládala právě každému, kdo byl ochoten poslouchat, – jak se ráda se oblíkám, a kdybych měla děti, stály by mě peníze na to oblečení. Jo a ty, kývla na Bratrance vedle sebe, – když budeš dodržovat nějaký hygienický zásady, jak říkal náš táta, vid' tati, zaútočila, – tak bys mohl už sbalit nějakou holku.

Takhle ta drzá holka, ten rozmazlenej fracek, mluvit nebude. Pozdě. Neteř mezitím ťala do živého: – Stejně seš tak hodnej jen proto, žes ještě nikoho neměl, řekla vítězoslavně.

„S vodou připlavala“, napadla Sestru odpověď na původní otázku. Toho, kdo rád ubližuje, musela leda přinést voda.

Bratr poručil druhou večeři.

Babička-oslavenkyně to nepochopila a vstala.

– Tak děti, obrátila se ke stolu plnému plnoletých lidí, – budeme pomalu končit.

– Sedni si, maminko, usměrnil jí Bratr.

– Já jenom, že je pozdě.

– Sedni si, maminko, my tě vezmeme autem.

– Kdepak, to já dojdou, mluvila čerstvá osmdesátice o zhruba třech kilometrech lesem a nocí, – jsem tam šubydup. Chybělo jen „Snad si nebudete dělat škodu“.

Hovor zase splýnul v kulisu. Ponořila se do Sex on the Beach a po prvním koktajlu si dala druhý. Mňamka. A Cuba libre. No pasarán!

Konečně došlo na placení. Co byli v hospodě, začal padat sníh a namrzlo. Žádný loučení se nekonalo. Než vyšla ven, jedno auto odříčelo s Babičkou-oslavenkyní, druhé se zbytkem společnosti, i tím dítětem, co připlavalo asi po vodě.

Na ní místo nezbylo, ani s tím nepočítala, je dobrý mít nějaký jistoty. Aspoň jí ukázali zkratku na vlak.

Mohla být chvíli sama a myslet na to, jak nesnáší Posledního kovboje.. Jenže po pár desítkách metrů měla nohy jako v moři. Co jiného mohla čekat? Co jiného než děravý boty se dá čekat od někoho, kdo ani neví, jaký škeble mají v Tescu?

Nádraží nebylo naštěstí daleko. Čekala na vlak a plula na vlnách Sexu na pláži, možná tý bulharský tenkrát.

– Pojdte se ohrát, výpravčí otevřel dveře kanceláře. Docela pěkněj, typ, co mu sluší uniforma.

Neměl šanci, možná příště. Byl v pořadí.

Po pláži se dalo dojít k jedinému cíli. Navíc byl při cestě.

Zatímco v zadní části vagonu řvali ty dvě stanice kaliči, co jeli dobýt Prahu,

v baru kousek od nádraží bylo teplo a zakouřeno. Zelená lampička na pultě a obrázek kočky mezi sklenicemi.

– Co si dáš?, přivítal jí Poslední kovboj.

–Sex. On the Beach, řekla schválně provokativně. – Ne, počkej, to je sranda, ten jsem měla.

– Jakej byl?, zeptal se stejným způsobem a oči mu zasvítily jako modrý reflektory. Lže, údajně ti lže každým pohledem, připomněla si. K zešílení.

– Mám pro tebe návrh. Chceš mi dát něco hezkýho k Vánocům?, zeptala se schválně tak nějak...

Pokrčil rameny: – Víš, jak na tom jsem. Ale...jedlas někdy mušle? Mohl bych ti udělat. Mají je v Tescu.

Po bulharský pláži se šlo k jedinému cíli.

– To ne. Děkuju. Jedla jsem. Chci...něco jiného. Mám pro tebe brigádu. Jednorázovku...

Pochopil. Někdy si rozuměli i beze slov.

– To myslíš vážně? Oči jako modrý reflektory.

Něco se změnilo.

– Tak jo. Nebudeš první, ani poslední, která mi zaplatila, řekl Poslední kovboj.

– Vykouřím ti ho. Chci to.

Jemně jí odstrčil hlavu. – Ne, řekl rozhodně.

– Dám víc, nabídla.

Něco se navzdýcky změnilo.

Než se k němu znovu naklonila, natáhla se a popaměti pustila přehrávač.

Bylo to slyšet až na chodbu.

nešli jsme na mši nechali klíče ve dveřích
touhy a sliby se maj' plnit o Vánocích

...Občas tě potkám řeknem si stěží pár vět

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Dole v chodbě bouchly dveře. Ten barák se nikdy nezamykal.

Bylo to krásný a jako dřív. Poslední kovboj jí hladil po rameni. Když zazvonil zvonek, šla jen neochotně otevřít.

– To je k Vánocům zas pro tebe, řekl za ní Poslední kovboj, a anglicky pozval toho na prahu dál. – Chtělas přece sex s černochem. Tohle je Luigi, kámoš.

– To bylo z legrace.

Oči jako modrý reflektory jí zasvítily zblízka do tváře. Vzal jí za ramena a jemně vedl k rozestlané posteli. Nezmohla se na odpor.

– Drž se, bella bellissima, popřál Plaváček. – Budeš chtít při tom vyfotit?

Zora ŠIMŮNKOVÁ

je současnou spisovatelkou. Píše převážně povídky, jejímiž hrdiny jsou lidé hledající sami sebe, svoje místo v životě. Šimůnkové postavy (i postavičky) jsou často "na facku", jak se chovají, ale Šimůnková se na ně dívá laskavě, s pochopením a pokud je kritizuje, dělá tak opatrně. Co kdyby se její ženské postavy spojovaly s autorkou samotnou? Povídky situuje převážně do Prahy, kde trvale žije a do míst a prostředí, která důvěrně zná. Zořiny povídky se vyznačují hutností, na malé ploše krátké povídky dokáže říci podstatné a překvapit zajímavou pointou. Balancuje na pomezí reality a fikce a snového světa; nechává promlouvat neživé věci (pouliční lampa), zhmotňuje lidské představy (autorova múza) i pocity (smutek). Vedle povídek píše básně, které nejsou tematicky nepodobné jejím povídkám (humor, smutek, melancholie vedoucí někdy k depresi, erotika, hledání pravého "mužského"). Některé básničky mají inspiraci v lidových říkankách a písničkách. Pokusila se i o dramatické zkratky, které nemají daleko ke groteskám a parodiím.

Zora Šimůnková je známá také jako organizátorka pražského a českého literárního života (Literární Výsočina, Večery přiměřených depresí-"Depky", Totem...)

Je dcerou uznávané literární teoretičky profesorky Jaroslavy Janáčkové a sestrou literárního vědce Pavla Janáčka.

Svou otevřenou povahou si získala a získává mnoho příznivců nejen z literárního světa. (<http://zorasimunkova.cz/>)

JAN ŘEHOUNEK

JAK PANÍ PROFESORKA ZABILA CHLAPA

Když paní profesorka Marie Větvíčková končila svoji celoživotní pedagogickou dráhu na gymnáziu, těšila se, že bude mít konečně čas na svoje zájmy, i když jí to starší kolegyně Jiřina Sandholcová a Anna Paterová, již si užívající zaslouženého odpočinku, vyvracely. Scházely se každý pátek v kavárně u nádraží na kávičku a dva dortíky. Na hodinku. Někdý na dvě se třemi zákusky a čajíčkem navrch.

„Zapomeň na to, že budeš mít spoustu času. Já jsem v důchodu už tři roky a jsem ráda, když stihnu ten náš páteční podvečer. Celý týden jsem v jednom kole,“ varovala ji Jiřka. „Moje řeč!“ přidala se Andulka. „Každé ráno odvedu vnuka do školy, pak jdu nakoupit, po deváté vyfasuju kočárek s vnučkou, vracím ji v půl dvanácté, pak rychle něco uvařím, dám oběd dědovi, umyji nádobí, dojdu pro Honzika do školy, odvedu ho do hudebky na housle, vyvenčím psa, vyzvednu Honzika z hudebky a odvedu rodičům, uklidím doma, udělám něco k večeři a v půl osmé usnu u televize.“

„Jenže já tady nemám děti, jako vy, takže nebudu mít na starosti vnoučata, to je moje výhoda!“ oponovala Marie.

Poté, co rozdala pololetní vysvědčení a předala, co bylo třeba, mladému nastupujícímu kolegovi, se rozloučila se studenty i s profesorským sborem, ujistila pana ředitele, že když by nebylo zbytí a některý z kolegů by třeba z důvodu nemoci na čas vypadl, přijde vypomoci, vyšla ze starodávných dřevěných dveří stoletého gymnázia jako čerstvá starobní důchodkyně.

„To slovo starobní mne tedy opravdu děsně uráží, ale důchod každý měsíc na účtu mi nevádí,“ usmívala se.

Po několika dnech ale musela znepokojeně přiznat, že přítelkyně nebyly daleko od pravdy. Bylo třeba v domácnosti udělat to či ono, na co se kvůli zaměstnání nedostávalo času, zubní lékařka jí se vztyčeným ukazovákem sdělila, že svůj chrup katastrofálně zanedbala, takže se nyní budou vidět dost pravidelně, manžel začal vyžadovat teplou domácí stravu, protože „ty

blafy v kastrůlkách ze školní jídelny už nemůže ani vidět“, dcera se radovala, že babička bude moci jezdit do Hradce Králové každé pondělí, aby pohlídala mladšího z vnoučků, když ona se starším chodí na plavání. Uhájila si alespoň návštěvu městské knihovny jednou týdně a podvečerní četbu oblíbených historických románů, sobotní a nedělní odpolední výlety s manželem do přírody, a také se zapsala do univerzity třetího věku a dvakrát týdně absolvovala dvouhodinové přednášky z oboru sociálních vztahů. A samozřejmě si nedala vzít páteční podvečerní sedánky s kamarádkami.

Na jedné z přednášek seniorské univerzity přednášel policejní kapitán o sebeobraně a toto téma probíraly i paní profesorky na pátečním posezení.

„Protože chodím přes park, nosím v kapse tohle...!“ pochlubila se Andulka pepřovým sprejem. Jiřka, bývalá telocvikářka, si přiložila ruku k ústům a aby to u sousedního stolku neslyšeli, zašeptala: „Jednou se mi to stalo. Nějakej mezulán mi chtěl vyrvat kabelku z ruky. Kopla jsem ho mezi nohy... svalil se na zem, vypadal jako svíjející se skrčenec a hrozně naříkal!“

Když se před kavárnou rozcházely, dodávaly si ještě pár minut kuráže. Tma večera byla znásobena drobným vytrvalým deštěm. Rozešly se, každá na jinou stranu. Andulka přes park k sídlišti, Jiřka k mostu a Marie hlavní ulicí k náměstí. Měla to nejdál, z náměstí ještě úzkou uličkou k domkům pod zámecký kopec. Když ji její temné ústí pohltilo, sáhla do kabelky a vyndala kovovou monočláňkovou baterku, aby si posvítila na rozbitý chodník. Vzápětí uslyšela za sebou rychlé kroky. Ohlédla se... asi čtyři metry za ní se v matném protisvětle klátila vysoká postava v dlouhém kabátu, límec nahoře, čepici vraženou hluboko do čela. Zrychlila, ale kroky se přibližovaly. „Nesmíte nechat útočníka, aby vás mohl napadnout jako první...“ jakoby slyšela slova policejního kapitána o sebeobraně. Těsně za sebou pak slyšela rychlý dech toho klátinohého chlapa. Podívala se doleva... černá postava zvedla ruku... Marie sevřela baterku a vši silou praštila agresora do hlavy. Černá postava se skácela...

Když Marie doběhla téměř bez dechu domů, z posledních sil vykřikla na manžela: „Honzo, zabila jsem chlapa!“

Po chvíli, co se trochu vzpamatovala a vypověděla, co se vlastně přihodilo, se pan Větvička vydal prozkoumat temnou uličku. Žádnou mrtvolu ale nenašel.

Když se příští pátek sešly tři staré profesorky v kavárně, spustila Jiřina: „Představte si, holky, náš táta šel před týdnem na karty ke starýmu Vodrážkovi, a v té vaší uličce, Maruško, ho přepadla nějaká ženská a jakýmsi tupým předmětem ho omráčila. Neměla mu ale co ukrást, protože s Vodrážkou hrajou karty jenom o sirky.“

Jan ŘEHOUNEK

se narodil v České Lípě, v šesti letech se rodina přestěhovala do Nymburka, kde vychodil základní školu a vyučil se elektrikářem. Pracoval postupně jako elektrikář, provozní vedoucí a pracovník kulturního domu. Po roce 1989 pracoval jako novinář v regionálních novinách, později se stal šéfredaktorem týdeníku Nymbursko, posléze šéfredaktorem a vydavatelem týdeníku Polabské listy, šéfredaktorem Středočeských listů. Od roku 2003 pracoval jako manažerem veletrhů a výstav. Kromě toho je volným novinářem a majitelem nakladatelství Kaplanka, kde o jeho tvorbě najdete vše podstatné (<http://rehounek-kaplanka.webnode.cz/>).

Kromě psaní se zabývá fotografováním, regionální historií. Je zakládajícím členem Společnosti přátel starého Nymburka a Klubu čtenářů Bohumila Hrabala. Je členem Syndikátu novinářů, Spolku českých bibliofilů a Obce spisovatelů.

JIŘÍ WILSON NĚMEC

EROTICKÁ

Tady, tady mně zastavte! Ten taxikář je jak blbej, říkám mu ať zastaví a on furt jede, melu si v duchu. Zastavte! Asi budu zvracet! No konečně – vůl jeden.

Nemám ráda večírky, nemám ráda pijatiky s kolegy a holkama z práce. Fakt ne. Jedna výjimka dnes a... no prosím, takhle to dopadlo. Opravdu zvracím. Naštěstí nikde nikdo.

Vždycky vím, kdy mám dost. Ale dnes jsem to nějak přehnal. Mojmír nepřišel. Měl, ale nepřišel. Já koza se kvůli němu vyfiknu, i prádlo jsem si vzala to lepší, kdyby náhodou...ale nepřišel. Tak jsem to přehnal. Taky za to může Roman. Pořád dej si, dej si, asi si v duchu myslel, „pak mi dáš“... to víš Románku, zrovna tobě bych tak...a určitě za to může šampus. Rassijskoje Igristnoje. Ježišmarja, mně se ale motá hlava. Neměla jsem tam chodit. A fernet. Jeden? Ne dva, nebo tři...tak kde ta tetka vlastně bydlí? Vchody do paneláků jsou jeden jako druhý. Kolikátka vchod? Šestnáctka? Ne - osmnáctka, nebo čtrnáctka. Určitě osmnáctka. Už jsem tu nebyla dlouho... moje hlava... když bude pasovat klíč, je to správný vchod, jenom se tak trošku trefit do zámku. Už nikdy nebudu pít...sláva! Trefila jsem se.

Dělají mi to naschvál! Všechno je dneska naschvál! Výtah nejede. Do šestky pěšky. Umřu už před třetím patrem, to je jasná věc. Tetičko Marto, proč bydlíš tak nemožně vysoko? A byly čtyři. Ferneti, jo...dva s Romanem a předtím ještě s holkama dva citrusový. Pak ty ruské

bublínky... těch bylo, ježíš, ještě bublám... tak kde vlastně su. V pátým. V pátým? Asi. Tak ještě jedno patro a hurá!

Klíče, kam jsem je dala? Dyt' před chvilkou jsem je měla v ruce... bože, kdyby se mně hlava tak nemožně netočila. A kabelku s tolika kapsama si už nikdy, nikdy! nekoupím. No nemám! Já ty posraný klíčky prostě nemám. Tak čím jsem si teda otevřela? Aha tady jsou, v bundě. Bohuna má taky takovou, úplně stejnou. Akorát, že ta její je její a moje je moje, cha chá. Moje voní. Neříkám, že její smrdí, ale já mám jiný parfém, lepší. Kam vůbec šla, Bohuna? Zmizela dřív než já. No jó! Odešla s naším šéfem. Odešla s Romanem. V práci je v pohodě, ale jak se picne, hned by ošukal každou. Ona mu dá. Roman dneska nic jiného nechtěl, než aby mu někdo dal. Však ať mu dá, když chce. Já nechci. Já bych mu dala kdykoliv, ale leda tak akorát po hubě ... Tak, a teď už se jen znovu trefit do zámku. Už su doma, teto Marto, už...jé ty máš nový koberec, pššššt, tichóó, tetička už určitě spí. Proč tolik topíš, teto Marto, tady je horko jako v sauně. Kam jsi..., kam jsi dala štokrle z předsíně? Já se asi ve stoje nevyzuzu... jů, já se ale motám...jak motovidlo se motám. A vysleču se tady v předsíni, jak doma. Však tady su taky doma. Doma u tetičky Marty. Dvakrát, třikrát za rok doma u Marty. Mamina ségra. Hele, Martička má novou pračku. Hm... koberec, pračka..., tak kalhoty, halenka, šup, no tak, no fajn, ještě podprdu a kalhotky ták hezky sem přes pračku.

Teta Marta má všechno nějak jinak. I toaleťák mívá vždycky takový jemný, třívrstvý a teď má jenom obyčejný recyklák, no jo, no. Chci se sprchovat? Ne, rozhodně se dnes... kolik je vlastně hodin? Jé to už je tolik? Dvě ráno, tý brďo, to ani nevím, že večírek byl tak dlouho...a hodinky si svlékat nebudu, hodinky teda ne. Přece nebudu úplně nahá, he, he, he. Akorát kabelku, tu si k posteli vezmu, tu jo.

Kde mám spaní? Teta říkala, že mám spát v obýváku. Ano půjdu do obýváku. Jéžiši, kdo to tady spí? Tetička neříkala, že bude mít návštěvu. Třeba to ještě nevěděla, když se mnou mluvila naposledy. Asi mám teda rozestláno v pokoji. Jo, půjdu do pokoje Au! Kruci, co tady dělá to křeslo? Praštila jsem se do nohy, blbý křeslo...a kde mám svou noční košilku? Asi v pokoji, když mám rozestláno tam. Když tady má teta návštěvu, tak musím být ticho, abych nikoho nevzbudila. To kdybych věděla, tak tady nebudu chodit nahá. No jo, dyt' já tu po bytě chodím úplně nahá. Co když se někdo vzbudí? Do Prčic, zase musím na wecko. Tak a teď konečně do hajan, sakra, tma je tady jak...

„Frantó? Co tam furt děláš? Lehni už a spí. Já ti dám příště pivo!“

Do boha, tak on někdo spí i v pokoji! Tak kde teda spím já? Asi přece jen v obýváku, je to tam rozdělané pro dva. No jasně, kde jinde? Fajn, deka tu

je, ten pán, má štěstí, že spí jako dudek. Toho by ranilo, kdyby mě uviděl takhle u svého gauče. Akorát teda nemám noční košili. To je hodně blbé, abych spala nahá vedle nějakého cizího chlapa. I kdyby nebyl cizí, bylo by to...ale co budu dělat? Já si musím znovu obléknout podprsenku a kalhotky, to musím udělat. Takže zpátky do předsíně...já se naběhám, bude den, než zalehnu.

„Františku!“ v předsíni se rozsvítilo. Tak a su v pytlí. Ten hlas to není tetiččin hlas. Tenhle neznám, to je úplně cizí krákorání. Prosklenými dveřmi do obýváku vtrhlo světlo. Pohovka je sice tam, kde má být, kde ji teta Marta má, ale jinak je místnost plná nábytku, který neznám. Na zdi visí jakási mazanice, takovou by si teta nikam určitě nepověsila. Je tu v koutě velická skříň. Ani nevím, co mě to napadlo a už su v ní. Naštěstí má tyčku na ramínka a na nich toho moc není. Obýváku zaplavil jas. Někdo vešel. Škvírou skříňových dveří vidím ženu s rozčuchaným drdolem.

„Vzbuď se! Slyšíš? Franto, tak dělej... můžeš mně říct, čí to je?“

To je úplně nejhorší, co se mně mohlo stát. Ženská v hrsti drží moje oblečení. Už vím bezpečně, že jsem v úplně cizím bytě. Ale odemkla jsem si a jsem v šestém patře ulice Černínova číslo osmnáct. Nebo ne? Bože...už nikdy nebudu pít. Chlápek se posadil. Mžourá na...no asi na manželku, na koho jiného.

„Co je? Hoří, nebo co?“

„Já se tě ptám, komu patří ty hadry tady. No?“

Já ti dám hadry, babo blbá. Víš, kolik stálo to spodní prádlo? Vysloveně mě urazila.

„Já nevím. A kdes to vzala?“

„Jak kde? U nás v předsíni na pračce. Všechno. Od spod'árů až po boty. Kde ji máš, couru?“

„Ty teda víš, jak otrávit spaní. Víím já, komu to patří? Já jsem v jedenáct vypnul škatuli a šel spát. Co já mám s nějakýma ženskýma hadrama... Dej mně pokoj.“ Chlápek si znovu lehá a přikrývá se.

„Tak to teda ne, táto, to se musí vyjasnit.“

„Co chceš vyjasňovat?“

„Jak co? Přece kde se u nás v bytě z ničeho nic vzalo tohle oblečení. Večer, když jsem si šla lehnout, nebylo tu. Před chvílí po bytě někdo šmejdil. Ještě jsem na tebe volala, proč pořád chodíš na záchod. Víš, jak nám rachotí splachování. Hučí jako povodeň a mě to vždycky vzbudí. A před chvílí jsi splachoval nejmní dvakrát.“

„Já? Já na záchodě vůbec nebyl.“

„Tak vidíš. Tak kdo to byl, když ne ty?“

„Prosím tě...kdo ví, co se ti zdálo...“

„A chceš teda říct,“ paní šermuje mýma kalhotkama muži před obličejem, „že tohle se mi taky jen zdá?“

„Ukaž?“ manžel bere manželce moje kalhotky z ruky a zálibně se je prohlíží, „Ale jsou sexy, hm, vínový, kraječka... tobě by byly malé.“ Vrací můj kus prádla ženě zpět.

„Dobytku!“

„No dovol? Jen chci říct, že jsou pěkný, no, to je toho.“

„Tak koho jsou?“ znovu útočí manželka.

„Nevím. Nevím, či jsou. Ani kalhotky, ani to ostatní. Gábina je tu nemohla nechat?“

„Proč Gábina?“

„Ježiši, nevím, jen se ptám. Tak je naše dcera, klíče má, že jo, tak mohla třeba přijít, když už jsme spali, a nechat si oblečení tady.“

„Nó, Gábina je, podle tebe, úplně blbá. Gabča k nám půjde v noci jen tak, přijede přes půl města a odloží si u nás oblečení a odejde v tichosti nahá. Mezi svlékáním si ještě dvakrát zajde na záchod a schválně spláchne, když ví moc dobře, jak hlasité noční splachování u nás nesnáším, že mám lehký spání.“

„Tak já nevím, třeba se to ráno nějak vysvětlí. Ráno moudřejší večera. Ukaž mně ještě tu podprsenku! Kurňa. Pěkná, co? Taky vínová. To je asi komplet, že jo? To je jak to... jak nosí kurvy v bordelu.“

Pan domácí slintavě prohlíží moje prádlo. Musím se krotit. Tohle mně ještě nikdy nikdo neřekl. Značkové lepší prádlo a hned prý kurva. Chlívák jeden, říkám si.

„To jsou céčka, nebo děčka? V tom se musí nosit pěkný kozy.“

No to snad ne? On se, jak to tak vypadá, začne vzrušovat nad mým oblečením. Moje prádélko mělo vzrušovat Mojmirá a mělo být na mém těle a ne...

„To seš celej ty! To by se ti tak líbilo! Mít tady nějakou kurvu!“

„Ale no tak, mámo! Víš, že já to tak nemyslel... pocem.“

On se fakt sexuálně vyhecoval. Odkryl deku a já koukám...což o to, vybaven je slušně, musím chtít nechtít přiznat. A vyrajcovalo jej moje spodní prádlo, kterým mu před obličejem mávala manželka. To se teď válí kousek od sedačky, na kterou na sebe strhl svou druhou polovičku. Během minuty bylo jasné, že jí tohle noční vzbuzení přišlo, možná po delší době, vhod. Zhasli.

Tak tiše jsem se ještě nikdy nepohybovala, opouštím skříň a plížím se do předsíně. Cestou беру i na koberci se válející mé kalhotky a podprsenku Čas běží neskutečně pomalu. Ale sláva. Mám své prádlo, mám své kalhoty i boty i bundu. Za chvíli jsem oblečená, zatímco z obývacího se ozývá jen

hlasité hekání a pleskání stehem. Otevírám dveře na WC a splachuju, ať si máma užije. Ihned, voda, ještě rachotí, padám z bytu. Už jsem trošičku při smyslech, kdo by taky nebyl, že jo? V rychlosti klikám na osvětlení a vida! U zvonku není jméno Marta Kuchařová, ale Drábkovi. Jdu nahoru. O patro výš, stejný byt a správné jméno. Kdo by tušil, že klíč od bytu bude sedět do dvou zámků kousek vedle sebe, vlastně pod sebou.

Tetička mi rozestlala přesně, jak jsem byla domluvená. Oblečení si vzorně skládám na křesílko vedle pohovky, oblékám si mou oblíbenou flanelovou noční košili, uléhám a snad...

JIRÍ WILSON NĚMEC

DOBRÁ RADA NAD ZLATO

Řekla jsem svému Otovi,
že mě to velmi mrzí,
že je vždy dříve hotový
a že to bývá brzy.

Má školy a přesně zná tu chvíli jistou,
kvůli níž často noci probrečím,
a když už je tím policistou,
moh by mě dodělat tím druhým – pendrečím.

JIRÍ WILSON NĚMEC

MORAVSKÝ KRAS

Jak líbezná, tváří se nevinně,
cudně však ukrývá tajemné jeskyně.

Chci tam, žár ve mě hlodá,
ona však chladná je punkevní voda.

Jsi na Moravě nejkrásnější moje Kateřino,
hladké a sladké první víno.

Přestaňme konečně býti si nevinní,
dovol mi sestoupit do všech tvých jeskyní.

Opojně zvroucneš, což nelze propást,
u záhonu macešek zkoumám tvou propast.

Jiří Wilson NĚMEC

Narozen 12.května 1954 ve znamení býka. Narodil se sice v Prostějově, ale domorodcem se cítí být v Nových Vilémovicích, kde prožil svá nejdůležitější dětská léta. Proto také čerpá z tohoto kraje do svých povídkových souborů „Rychlebské povídky“ a „Rychlebské povídky II“, neboť v lůnu rychlebských hor se Nové Vilémovice rozkládají.

Původním povoláním chemik ve farmacii, poté redaktorem v soukromém rádiu Pohoda a pak působil v reklamě. Je příležitostným moderátorem přehlídek country a folkové muziky v regionu (Tovačovský portál).

NABÍDKA

Zpočátku to bylo myšleno spíš jako recese, když jsme se totiž loučili při březnovém Čajovém dýchánku v jičínské knihovně, kdosi řekl, že lituje, že nepřišlo víc lidí. Druhý opáčil, že to by musel být rumový dýchánek. A tak vznikl časopis „RUM DO ČAJE“ (pracovní název RUMAJZL =Regionální Umělci A Jiní Zajímaví Literáti). A protože od slov k činům nemám nikdy daleko, usoudil jsem, že opravdu ČAJ dostane přílohu. Její první číslo vyšlo v září 2015 a bude odvislé od zájmu literátů.

V květnovém čísle ČAJe vyšla právě tato výzva pro autory, aby poslali svoje povídky v rozsahu maximálně 10 normostran (18 000 – 20 000 znaků i s mezerami) na mailovou adresu: Franczub@seznam.cz. Předpokládám, že se bude jednat o povídky nové, nepublikované. Ty nejlepší podle mého výběru budou vycházet na stránkách ČAJe v průběhu podzimu 2015 až jara 2016. Neznamená to, že všechny povídky musí automaticky vyjít. Autor neobdrží honorář, pouze dva výtisky časopisu RUM jako honorář. Povídky můžete posílat ihned, první část bude uveřejněna v zářijovém RUMu číslo 1. Následně předpokládám, že vyjdou ještě dvě čísla (leden 2016 a květen 2016), pokud bude prací víc, vyjdou i další. Definitivní uzávěrka je 15.dubna 2016. Pokud se najde dostatek kvalitních povídek na sborník, vznikne v průběhu prázdnin 2016 sborník povídek. Autoři zařazení do sborníku dostanou dva výtisky zdarma.

Následně v květnu 2016 bude vyhlášeno nové téma na další školní rok 2016/2017. Bude záležet jen na zájmu autorů.

K povídkám přidejte i krátké představení autora, tak maximálně 10-15řádků, případně fotografii. A pochopitelně nezapomeňte na Vaši poštovní adresu, kam zaslat časopis.

A jaké je téma pro první ročník 2015/2016? Zase mě inspirovala knihovna. Poslouchal jsem rozhovor čtenářek, které se bavily o knihách „Padesát odstínů ...“, a tak jsem se rozhodl vyhlásit téma: „PADESÁT Odstínů PO ČESKU!“

Těším se na Vaše příspěvky!

Václav

R U M A J Z L

RUM do ČAJe (RUMAJZL)

Číslo 1

Příloha ČAJe číslo 108

září 2015,

Vydáno 5. září 2015 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Interní tiskovina literátů Jičínska

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!